

Eksp. 7/10
Arb. 1942
Sønd avde videre med en gang
de har vært døde
Jfr.

AVANTGARDEN

Historiens største slag ved STALINGRAD

En kan sannsynligvis gå ut fra at Hitlers «våroffensiv» nå definitivt er slått. Han har igjen fått ødelagt sine storslåtte planer for felttoget i øst. I sommer hadde han tenkt ikke bare å trenge sørover fra gjennombruddet ved Voronezj, men også trenge nordover og omgå Moskva. Han skulle ha nådd den tyrkiske grense og erobret oljefeltet i Kaukasus, han skulle innfått Leningrad og trengt fram til Murmansk.

De tyske armeer klarte å trenge fram til Stalingrad, men der møtte også Hitlers offensiv sin skjebne. Allerede da det var gått 30 dager var det klart at en innføring av byen ikke lenger kunne betecknes som en seir for nasistene, fordi det allerede da hadde kostet for mye. Da det var gått 60 dager kunne en begynne å ane at det ikke lenger bare gjaldt seir eller nederlag i et slag, men en begivenhet som hadde avgjørende innflytelse for hele krigens gang.

Allikevel skal en ikke undervurdere de tap russerne og dermed de allierte har hatt. Forsvaret av Stalingrad har sikkert kostet mye, og ødeleggelsen av den viktige industriby betyr selvsagt mye for den russiske krigsindustri.

Hvor store tap nasistene har hatt hittil foran Stalingrad kan ikke sikkert fastslås. Russerne oppgir at de ødelegger ca. 3 regimenter pr. dag og en kan gå ut fra som sikkert at angrepet på Stalingrad har kostet tyskerne om lag en halv million fante. Hva det har kostet av fly og annet materiell er sikkert også umålig.

Den siste åka i sept. var proget av tysk stillstand ved Stalingrad. Alle angrep ble slått tilbake. Russerne åpnet en motoffensiv mot nasistenes venstre flanke, det vil si at russerne fra nord forsøkte å trenge gjennom den brede kile som nasistene har mellom Don og Volga. Det lyktes dem også å trenge ganske langt inn, uten at de dog fikk noe avgjørende gjennombrudd. Ellers har det stadig vært utallige angrep og motangrep fra begge parter.

I begynnelsen av oktober samlet nasistene igjen alle sine krefter for å tvinge fram en avgjørelse. Russerne holdt særlig den nordlige del av byen, og det lyktes også å trenge en del fram, uten at det foreligger noen avgjørelse når dette skrives.

På de øvrige frontavsnitt har det flere steder vært kraftige kamper. Nasistenes framstøt i Kaukasus har framleis ikke hatt noen framgang. Kampene har særlig stått ved Terekfloden, og målet for nasistene har vært oljebyen Grosny. Det har rast voldsomme slag her, med veldig innsats av panservåpen på begge sider, men nasistene er blitt slått tilbake. Heller ikke ved Novorossisk har nasistene hatt noen framgang. Ved Rsjev har de voldsomme kamper tortsatt. Russerne har ennå ikke nådd selve byen, men kampene pågår i dens umiddelbare nærhet. Man må imidlertid først og fremst se på kampene her som avlastingskamper for Stalingrad; og innsatsen har sikkert oppnådd sin hensikt.

Litens har det rast ganske voldsomme kamper ved Leningrad. Tyskerne har særlig nevnt kamper ved byen Simiavins utenfor Leningrad.

Det foreligger liten oversikt over flyvåpenheten på Østfronten, men det er tydelig at det tyske flyvåpen er betydelig svekket. Tyskerne har framleis fire femtedeler av sitt flyvåpen på Østfronten.

FLYANGREPET UNDER RIKSMØTET.

Ved 5-tida om ettermiddagen den 25 sept. rettet britiske flygere et dristig angrep mot Oslo. Angrepet ble utført av 4 tomotors bombefly av den såkalte Moskitotypen. Det er første gang det er meldt at fly av denne typen har vært brukt. Angrepet var rettet mot Gestapos hovedkvarter på Victoria terrasse og de forskjellige tyskbesatte bygninger bak. De britiske flygere gjennomførte angrepet med stor dyktighet som har vakt beundring blant Oslobefolkningen. Hellet var ikke med flygerne i fullt mann, men det ble allikevel gjort mye stor skade mot tyske mål.

De svenske gikk også menneskelig tap. Nasistene forsøker å utnytte dette på sin vanlige skikne måte, men har ikke oppnådd noe annet enn å gjøre befolkningens hat mot seg enda mer glødnere.

Det norske folkets vet at bebrinningsvesenet vil koste ofre. Det er beredt til å ta disse ofre hvor harde de enn måtte være.

Det er ennå ikke slått fast med sikkerhet hvor mange tyskere som ble tilintetgjort, men hellet er det mangedobbelte av de sivile tap. Området ble øyeblikkelig sperret av tyske og norsk politia, og «hinden» hjalp til med den første «opprydding». Det viser seg seimere at oppryddinga har skjedd på den måten at det i flere tilfelle er blitt øvd de mest simple og gemene tyverier av befolkningens eiendeler. Det er i og for seg ikke forbausende når flere av «hinden» var individier som ikke bare har sitt kort i NS medlemskartotek, men også i politiets forbryterkartotek. Av de fire britiske fly gikk et tapt. To nasifly ble skutt ned.

KAMPEN PÅ ARBEIDSPlassen

Da arbeidernes aksjon mot riksmøtet ble satt i gang, rykket tyskerne fram med langt kraftigere trusler enn ved noen tidligere aksjon i Norge. Dette var noe en måtte ha rekket med. Arbeiderklassen er berøst av produksjonsapparatet og forstyrrelser har hatt betydning for det nasistiske veldet.

Vi må se i øynene at aksjonen ikke var forberedt som den skulle ha vært. Det lyktes derfor Gestapo å slå til før hele den norske arbeiderklassen var kommet med i aksjonen. Men tyskerne har grunn til å være engstelige. De vet at nå er kampanjalet gått for alvor. De vet at slaga ikke lenger bare vil bli rettet mot nasifiseringa, men at arbeiderne i framtida vil velge former for framstøta så de rammer selve produksjonen — selve grunnlaget for nasiveldets eksistens.

NYTT «TEATER»

Oslo er blitt berørt med et nytt «teater» under navn av «Speilet». Det er et rent nasiforettik. Hovedpersonen er en viss herr Sandberg, sønn av banksjef Sandberg som for var «konstituert» statsråd. Sandberg jr. har allerede mange meriter bak seg, de fleste av høyest kriminell art og er en av de største dingsnikter byen har fostret. Av andre medvirkende nevner vi en sønn av Ernst Røff, som forlengst har gjort seg bemerket i hirden. Heller ikke de andre har særlig pene papirer å vitte med. Det er å merke seg at det ikke er skuespillere, men amatører.

Ingen nordmann setter selvsagt sine ben i dette «nasistens» tempo.

UTEN KOMMENTARER

I Stockholm er det åpnet en utstilling som er en dempet utgave av utstillingen «Sovjet-paradiset» i Oslo. Ved innviinga var det svenske korpussjef, prinsesse Gustaf Adolf, Carl og Eugen til stede. En svensk general ledet oppviinga.

Når du får illegalt materiell så prøv alltid å finne ut hvem som lager det eller hvem som har sendt deg det.

Fra rikstuteniksminister von Ribbentrops store tale søndag 27 september:

HITLER HAR UTVIKLINGA I SIN HANDE!

KIRKESTRIDA

I de siste uker har Kirkedepartementet gjort store anstrengelser for å få bilagt kirkestrida som nasistene har vanskelig for å fordyge. Først nå er det blitt kjent at allerede 15 august møttes professor Halesby og domprost Hygen til en foreløpig konferanse med «minister» Skancke og ekspedisjonsjef Feyling om muligheten for å gjenoppta forhandlinger i kirkestrida. Initiativet til dette var helt og holdent utgått fra departementet. Halesby og Hygen krevde straks at forhandlingene skulle føres av samtlige biskoper, altså også biskop Berggrav som framleis er i fangenskap.

Skancke gikk ned på krava, men da han tokte approbasjon hos Quisling krevde denne en erklæring fra kirkens menn om at kirken tok «avstand fra den politiske front mot landets regjering». Dette fant Quisling gehør for i et såkalt «regjeringsmøte» som ble holdt 20 august. Her fant herrerne også at det var på sin sak å frigi Berggrav, som Skancke hadde ment å kunne gå med på. Skancke skulle få tilveiebragt en slik erklæring som Quisling ønsket, og som altså skulle vise at kirken anerkjente Quisling-regimet. Halesby og Hygen nektet selv å avgi den ønskede erklæring, men satte opp et utkast som kunne forsvares og som de var villig til å forelegge de avsatte biskoper da det var disse som i tilfelle måtte innlate seg på dette spørsmålet. Dette utkast fikk quislingene tak i og forantrøt det i et regjeringsmøte til uigenkjennelighet. Allikevel hadde Quisling den frekthet å oversende den endrede erklæring til biskopene med anmodning om Deres underskrifter. Han skammet seg ikke for å si at det var Halesby og Hygens utkast. Han oppfordret dem enda til å forelegge den for Berggrav — de skulle få lov å besøke ham for å få hans underskrift, men det var en uttrykkelig betingelse at de bare skulle ha med seg «den av departementet oversendte erklæring i uforandret form». Selvsagt avslo biskopene å være tjenere for denne svindel. Seinare har Skancke innkalt til et møte den 7 september, men de har avslått med den begrunnelse at de ikke ville innlate seg på noen som helst forhandlinger før Berggrav var satt på fri fot, slik som avtalen av 15 august gikk ut på.

NYTT FRA FINNLAND

Fra forbindelser i Finnland hører vi at Kongens fødselsdag der ble feiret med en storstilt fest av nordmenn i Helsingfors. Dette trass i at rikshøvedel Himmier bodde på samme hotell hvor festen ble holdt.

Ellers meldes at man nå svært ofte opplever diskusjoner om Russland. En stadig større del av befolkningen er misfornøyd med krigen og vil ha fred. Det er typisk at stemningen for Russland ikke bare gjør seg gjeldende blant arbeiderne, men også i de bedrestilte befolkningslag.

Kullsituasjonen i Danmark er fortsatt meget prekær, og rammer ikke bare de enkelte hjem som ikke får brensel til å koke maten, men rammer også den ene bedrift etter den andre. Det siste er at ståverk som vesentlig har arbeidet med tyske bestillinger har måttet stoppe. Selv om dette viser hvor vanskelig kullsituasjonen er selv for nasistyrkerne, er det neppe tvil om at nasistene bevisst saboterer kulleveranser til de okkuperte lands industri for dermed å skaffe ledig arbeidskraft til krigsindustrien i Tyskland.

Tyskernes kamp mot religionen.

Terrorkampanje i okkuperte land.

The Times Weekly Edition. 19 august 1942.

At aksemaktene gjør et forsøk på å undertrykke både kollektiv og individuell gudsdyrkelse i de okkuperte land bevises til overflod i en rapport fra den Interallierte Informasjonskomite med tittel «Religiøs forfølgelse.»

De metoder som brukes varierer fra undertrykkelse av kirkelige kunngjøringer til mord på prester. Det er kommet mange autentiske beretninger om overveide og systematiske avskyeligheter. Kirker og andre bygninger til religiøst bruk er blitt ødelagt eller gjort om for forskjellige formål, t. eks. hestestaller eller kinolokaler. Helligdommer og andre er blitt vanhelliget og smusset til. Hellige kar og dekorasjoner er blitt røvet. Høye geistlige er blitt tatt som gisler, deportert, sendt til konsentrasjonsleire, og pint til døde.

De kristne kirker i Tsjekkoslovakia er blitt brutalt undertrykt. Forfølgelsen berører alle kirkesamfund. Undertrykkinga har rammet mange hundre kristne ledere og der er omlag 500 prester i konsentrasjonsleire.

«Kristus eller det Führer.»

I det okkuperte Frankrike er det jødene som er utsatt for den mest hardnendte form for religiøs forfølgelse. Men også når det gjelder den katolske kirke er tonen i pressa og i offisielle uttalelser fiendtlige og fulle av vondskap. Alle aktive katolske organisasjoner er blitt undertrykt. Det er også tilfelle med den katolske ungdomsbevegelse. Klosteret til Sankt Odile, Elsass' skytshelgen, er blitt stengt og vanhelliget. Det samme er tilfelle med katedralen i Strassburg. All kirkelig eiendom er blitt beslaglagt. Nasikommissæren i Thann uttalte: En god katolikk kan ikke være en god nasjonalsosialist. Men tjenestemenn i det tredje rike må fram for alt være gode nasister. Derfor må de velge enten det ene eller det andre, enten «Jesus Kristus eller det Führer.»

Den religiøse forfølgelse i Hellas har vært systematisk og meget hardhendt. Mange prester er blitt drept eller skammelig mishandlet både av bulgarerne og av tyskerne. De avskyeligheter som tyskerne har begått mot prestene på Kreta er for mange til å bli gjengitt i enkeltheter. Alteret i kirken i Manolio ble av tyskerne gjort om til offentlig toalett. Mange kirker rundt om i Hellas er blitt vanhelliget.

Rapporten omtaler den beregnede nasikampanje for å undergrave den religiøse front i Norge, og det voldsomme angrep på den norske statskirke som har sveiset befolkningen sterkere sammen enn noen gang før.

Et langt avsnitt omhandler Polen hvor tyskerne helt fra begynnelsen av okkupasjonen begynte en systematisk og barbarisk utrydding av de katolske kirkene. Det totale antall av polske prester som er henrettet, myrdet uten forhør eller pint til døden i tyske fengsler er anslått til omlag 800, og det er nå ca. 3000 i konsentrasjonsleire. Det er gitt forferdende detaljer om brutal behandling.

Også i Sovjetsamveldet har tyskerne brennet, plyndret og smusset til hundrevis av kirker, blant disse enestående eksempler av gammel kirkearkitektur. I Jugoslavia er de ortodokse serbere blitt systematisk utryddet.

I Kina er de katolske misjonærer blitt slaktet ned, og alle katolske kirker er blitt

HEIMEFRONTEN

Det viser seg at henimot 99% av Industriforbundets medlemmer har fulgt oppfordringen om å melde seg ut. Det samme er også tilfelle med Norges Handelsstand.

Propagandaleder Klevenberg har på et internt møte for fylkesledere og ordførere gitt nye retningslinjer for propagandaen. Han står til lyd for en forsonligere stemning overfor jøssingene. Ingen jøssing må sies opp fra sin stilling med mindre han bevislig motarbeider NS. Lærerstrida og fram for alt kirkestrida må ties ihjel. Nasistene er vel naive nok til å tro at vi ikke gjennomskuer dem fordi de ifører seg fåreklær.

EN TYPISK QUISLING

Lektor Dahlseng ved Ullern skole er en angiver av det mest verdifulle slaget, som NS med rette kan være stolt av. Forleden var han innkalt som vitne for «folkedomsstolen», hvor en ung dame var anklaget for å ha distribuert kongebilder.

Det viste seg at lektoren var en fjern slektning av tiltalte. Da han som fattig student var kommet til byen åpnet siktete og hennes mor som var enke, straks sitt hus for den ensomme unge mann. Han spiste søndagsmiddager hos de to og gikk i en årrekke ut og inn der som om han var barn i huset.

«Og så viste siktete Dem en dag noen bilder av kongefamilien?» spurte forsvareren.

«Ja,» sa herr Dahlseng.

«Og De sa ingen ting om at det var farlig eller ulovlig, eller at De var NS?»

«Nei.»

«Og så gikk De bort og meldte den unge dame bak hennes rygg — denne slektning i hvis hjem De har gått ut og inn?»

«Ja,» sa herr Dahlseng.

«Takk, det var ikke mer.»

Selv de nasistiske domsmenn følte seg ikke vel til møte under eksaminasjonen.

Damen fikk 6 måneder, som merkelig nok var betinget.

Den voldsomme nedslaktning av kveg fortsetter idet nasistene forlanger bestemte kvanta fra hvert fylke. En bygd som Asker skal t. eks. levere 3000 kg. pr. måned.

ÆREFULLT

En norsk frue mottok forleden dag følgende brev fra de tyske myndigheter:

«Da en av Wehrmachts soldater har beæret Deres hushjelp med å besvangre henne, tør vi be om at damen under svangerskapet får det beste solvarelse i Deres leilighet, samt den best mulige forpleining.»

Som en kan tenke seg ble fruen fortvilet ved tanken på denne «nyrdning» av hennes hjem. Hun skrev tilbake til de tyske myndigheter at så vidt hun visste fantes det utmerkete «pensjoner» for unge kvinner i samme situasjon som hennes hushjelp, og at hun gikk ut fra at denne også kunne anbringes i en av disse. Men nei takk. Fruen fikk pr. omgående svar fra de tyske myndigheter at hun hadde å holde seg til den første beskjed: det var ORDRE.

lukket i Chang-chih. Mange Franciskanermunker og nonner er blitt arrestert av de japanske militære, og kvinner og barn i katolske familier er offentlig blitt bydd fram til salg. En hel mengde kristne i Kina er blitt drept.

Det britiske luftvåpens glimrende innsats mot die Luftwaffe.

Etter den rekke med seire nasistene hadde hatt, og som sluttet med Frankrikes sammenbrudd, vendte den tyske militærmaskin seg mot England. Langs kanalhavnene lå tusenvis av større og mindre invasionsflåter, og mannskapene ventet bare på at Goerings luftvåpen skulle nedkjempe det britiske flyvåpen R.A.F.

I august 1940 ga Goering signalet til angrep. Stillingen var ikke særlig gunstig for briterne, nasistene hadde fire fly for hvert briternes ene, og de tyske flygere hadde skapt en viss glorie om seg fra de tidligere kamper.

Første angrepsbølge varte fra 8 til 18 august, og i denne tida utførte nasistene 26 dagslysangrep. De sendte over masseformasjoner av bombefly, fulgt av omlag et tilsvarende antall jagerfly, og deres første mål var Englands sydkyst og sjøfarten i kanalen. De engelske flygere forsvarte seg med en innbitt besluttsomhet, og deres Spitfires og Hurricanes kjørte med dødsforakt inn i de tyske formasjoner. Etersom de tyske bombefly var de farligste konsentrerte engelskmennene seg om disse, og tok opp kampen med de tyske jagerfly bare når det var nødvendig. De to engelske jagertyper var bestykket med 8 synkroniserte maskingevær og deres ild hadde en fryktelig virkning. De langsomme tyske Junkerplaner hadde vanskelig for å redde seg unna og ble skutt ned i mengdevis. Den største dagen under dette angrep var 15 august da tyskerne satte inn 9 angrep med tilsammen 1000 fly. Da kvellen kom hadde angriperne mistet 180 fly som sikkert var skutt ned, antallet var sannsynligvis mye større. Briterne hadde mistet bare 34 fly, og halvparten av disse flygere hadde reddet seg i falkskjenn. Denne dagen klarte forøvrig et enkelt tysk bombeplan beskyttet av 6 Messerschmidt å trenge fram til Londons forsteder og slippe sine bomber, men briterne tok en grundig hevn og ingen av flya vendte tilbake.

De to neste angrep kom den 16 og 18 august hvor hver gang 500—600 tyske fly deltok, og tilsammen ble 245 av disse sikkert skutt ned.

I de 10 første dager av Goerings luftoffensiv hadde nasistene mistet 697 fly, mens briterne bare hadde mistet 153.

Det ble nå en kort pause, så begynte de tyske angrepa igjen, men denne gang med en ny taktikk, idet bombeflya fikk en mye større beskyttelse av jagerfly. Angrepa var denne gangen rettet mot mål inne i selve landet. Det lyktes også nasistene å trenge gjennom de første britiske forsvarslinjer i luftrommet over kanalysten, men resultatet var allikevel katastrofalt for angriperne. Deren annen fase av kampen varte fram til 6 sept., og i denne tida ble det i alt gjennomført 35 større dagslysangrep. Nasistene mistet på disse 562 fly mot 219 britiske.

Den 7 sept. begynte 3 fase i kampen: angrepa mot London. Det første angrepet var det voldsoniste og veldige brannen brøt ut i storstaden. Men det kostet nasistene 103 nedskutte fly. Samtidig begynte nasistene å angripe London om natta noe som fortsatte en hel måned gjennom.

Den 15 sept. nådde offensiven sitt høydepunkt. 250 nasistfly prøvde å trenge fram til

byen, og 100 klarte å trenge gjennom det britiske forsvar og kaste sine bomber. Men tyskerne mistet i alt 70 fly på dette angrep.

Dagen etter kom et likuende angrep. Herimot 1000 fly kjempet på en gang mot hverandre, og det endte med en overlegen britisk seir, idet 185 nasistfly ble skutt ned mot bare 25 britiske.

Ennå ga tyskerne seg ikke men gjennomførte ytterligere 3 storangrep 27 og 30 sept. og 5 okt.

Denne dag begynte siste fase av angrepa idet nasistene ikke lenger turde sende større formasjoner bombefly over England, men sendte jagerer lastet med et par bomber som gjorde ubetydelig skade.

Tyskerne hadde lidd et katastrofalt nederlag. De hadde hatt et tap på tilsammen 2375 fly og 7000 flygere. Av de engelske piloter var 375 drept og 358 såret. Den kolossale forskjell i tallene skyldes at de fleste tyske nedskutte fly var bombefly, mens de engelske var jagerer og enmanns besetning.

Den nasistiske propaganda forsøkte naturligvis å gjøre det til en tysk seir, og oppga de britiske tap til dobbelt så store som sine egne. Men de enkle fakta viser tydelig at dette var løgn. Deres oppgave var å tilintetgjøre det britiske flyvåpen og forberede invasjonen. I stedet måtte de gang på gang forandre sin taktikk for tilslutt å innstille sine aksjoner. Det var det beste bevis for at nasistene var slått.

Æren for seiren ligger først og fremst hos de britiske flygere som beviste at de var de tyske helt overlegne. Men æren tilfaller også den helt ypperlige organisasjon i R.A.F. Nasistene forsøkte samme taktikk som i Polen og Frankrike, nemlig å ødelegge flya på bakken. Men det lyktes dem sjelden å trenge fram til en flyplass. En fjerdedel av plassens flybesetning var nesten alltid på vingene under de kritiske dagene, den neste fjerdedel sto startklar på plassen med motoren på, den neste fjerdedel var i halvt beredskap i den forstand at de var klare på relativt kort tid, og bare de resterende hadde full pasc.

Men den engelske befolkning fortjener også den største ros for sin holdning. Først og fremst gjelder dette Londons befolkning, som fra 7 sept. befant seg midt i ildlinja, og som i en periode av to måneder bare hadde to netter uten flyalarm. De tyske bomber gjorde stor skade og hele byer kom i brand, men befolkningen og det gjærende brannvesen klarte å begrense brannene slik at skadene ble relativt små.

Det britiske bombevåpen var på sin side ikke stille. Natt etter natt bombarderte de Berlin, dog med mindre styrker. Men alle kanalhavnene hvor den tyske invasionsflåte lå ferdig ble bombet uavbrutt og tilføyd stor skade. Spesielt gikk det hardt utover nasistene en dag de lagde veldige manøvre og hadde en rekke av båta fullt besatt. Bevegelser ble oppdaget av briterne og båta ble bombet kraftig. Nasistene hadde tusenvis av båta.

Slik endte den første tyske seiersbølgen. Siden har de måttet la briterne være i fred, og har bare sendt minimale flystyrker over øyriket. De har nok å gjøre i øst, og antallet av Goerings flygere minsker stadig i kampen mot det sterke russiske flyvåpen.

Vi gjengir et utdrag av et opprop til det tyske folk utendret av en rekke kjente navngitte tyske forfattere og vitenskapsmenn som er i landflyktighet:

«Vi har nå 3 års krig bak oss. Hvem trodde i 1938 at det tyske folks drøm var så endeløs? 4 millioner døde, 300 milliarder mark er bortkastet. Bombødelagginga i Tyskland er så stor at det vil ta mange år å gjenreise landet.

Tyskland har besatt store landområder, men hvilken glede har folket av det? Fra Ukraina, Europas kornkammer kommer det ikke hvete men sårete, og fra Kaukasus strømmer det ingen olje. Hva bryr forresten den tyske kvinne seg om øjen i Kaukasus når hun må betale den med mannens eller sønnens liv? Hitler bruker slagordet «Et folk uten rom», men er nå på god vei til å få et rom uten folk.

Hvem er det egentlig kampen blir ført for? Det er de nasistiske industrimagnater med Krupp og Goering i spissen som høster profitten. I 1938 var gjennomsnittet av alle aksjekurser i Tyskland 103,7 %, i 1940 var gjennomsnittskursene 140 % og i juni 1942 159 %. Nasistene gir fabrikkene en god inntekt — en inntekt arbeiderne bealder med sult og med å sette livet på spill.

Hitler kunne ikke vinne krigen da han behersket luftrommet. Idag er det de forente nasjoner som har luftfredømmen. Hitler kunne ikke vinne krigen da panservåpenet hans var det sterkeste i verden. Idag produserer de allierte 3 tanks for hvert enkelt Tyskland sender ut.

Vi har opplevd at Hitler ikke kunne vinne enfrontkrigen mot England, vi ser at han ikke kan vinne krigen mot Sovjet, og vi vet at han ikke kan unngå tofrontkrigen.

Nazi-Tyskland går ubønnhørlig sitt nederlag i møte. Folkets eneste sjangse til hurtigst mulig å slippe unna lidelsene ligger i å kaste det nasistiske åket av seg.»

Jordbruksarealet i England er i år 66 % større enn før krigen. England produserer nå 2/3 av de næringsmidler landet trenger. Hveteavlen er fordoblet, potetavlen økt fra 5 til 8 mill tonn og grønnsakavlen fra 3 til 4 1/2 mill. tonn. Dessuten kan nevnes at sukkerproduksjonen dekker mer enn landets behov.

Som et ledd i nasistenes propaganda forsøker de å ta den franske befolknings rolige holdning under Dieppeaksjonen til inntekt for seg. Typisk er at de offentliggjør at franske krigsfanger fra Dieppe er blitt løslatt og at byen er skjenket en pengesum.

Nasistene glemmer å offentliggjøre at den engelske kringkasting fra det øyeblikk allierte tropper satte foten på fransk jord fra time til time henstilte til den franske befolkning å holde seg i ro og ikke utsette seg for nasistenes repressalier. Den franske befolkning skulle på oppgjørets dag få klar beskjed.

VIS FORSIKTIGHET

Fra en annen norsk avis gjengir vi: Det er fullt ut mulig å avlytte samtaler gjennom en telefon som ligger på røret. For derfor ikke samtaler av viktig art ved telefoner. Man kan aldri vite.

Vi understreker igjen at man ikke må bruke posten til forsendelse av illegale skrifter. Posten blir sensurert og man stiller adressaten i fare. Finn andre veier til distribusjon!

I lengre tid har alle gode nordmenn arbeidd med spørsmålet om å nå fram til en konsekvent og slagkraftig krigspolitikk.

Dette spørsmål er også selve grunnspørsmålet i norsk politikk. Vi offentliggjør i dag et brev som for omlag ett år siden ble utarbeidd av en del landsmenn og patrioter og sendt til den norske regjering. Dette brev er et viktig bidrag til belysning og klarlegging av Norges krigspolitikk. Det lyder:

Statsminister Nygaardsvold,
London

Kjære landsmann!

Tendensen i utviklingen har ført med seg at vårt lands politiske historie ikke kan framvise en politikk som har vært slik i samsvar med hele det norske folks interesser og livsbehov, som den politikk, som kommer til uttrykk i vårt lands krig mot Hitler-Tyskland. Det er denne politikk som nå mer og mer gir den nasjonale front i Norge virkelig innhold og mening.

Med få ord er dette vårt syn på grunninnholdet i den norske regjeringens nåværende politikk.

Hovedproblemet for oss, som for enhver nordmann med nasjonal samkjensle er derfor at Norge sammen med sine allierte må nå fram til en konsekvent og slagkraftig krigspolitikk — en krigspolitikk som under ingen omstendigheter må svekkes på grunn av hemninger av ideologisk art.

I den tida som er gått siden Hitler-Tyskland overfalt landet vårt, er det særlig tre momenter som kaster lys over svakheter i vår politikk her heime: For det første de forhandlinger som Stortingets presidentkap førte med Reichskommissar Terboven, for det andre den overenskomst som Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon inngikk med Hitler-Tyskland og for det tredje foreteelser under streika i Oslo, hvor vi bl. a. var naive nok til å tro at organisasjonens tillitmenn kunne beskyttes mot Hitlers terror, når tillitmennene sto i arbeid mens arbeiderne streiket.

Alle disse svakheter blant en rekke andre av ideologisk art er rundet av den samme jomfruelige jord. De er en følge av utilstrekkelig politisk erfaring og innsikt i Hitler-Tysklands sanne politiske natur, vesen, innhold og mål. Professor Worm Müller har nok rett i sine kritiske slutninger av presidentskapets forhandlinger med herr Reichskommissar — slutninger som har gyldighet på alle områder i norsk politikk.

Det er imidlertid i høy grad beklagelig å måtte konstatere at naive og negative trekk, som i det vesentlige har et ideologisk opphav, altså er av ideologisk art, også kommer til uttrykk i den så å si autoriserte politikk som den nasjonale front i Norge fører under ledelse av vår regjering i London. Denne politikk, den såkalt passive motstand, trenger derfor en grundig prøving. Resultatet må bli en delvis politisk og organisatorisk fornyelse, som setter oss i stand til å konsolidere alle krefter med nasjonal samkjensle til et energisk og vel gjennomtenkt og effektivt organisasjonsarbeid med det for øye å organisere og utløse vårt folks virkelige nasjonale krefter. Denne organiserte nasjonale kraft i vårt folk må ikke hemmes eller begrenses i sitt politiske virkeområde mot Josef Terbovens okkupasjonspolitikk av hensyn til naive og negative forestillinger, slik det er kommet til uttrykk under

den passive motstand, men anvendes til planmessig organisert aktiv motstand og angrep på alle frontavsnitt av Hitler-Tysklands krigspolitikk i Norge.

Vi vil bønnfå folk som kan få nasjonal samkjensle for vårt folk og vårt land, vi liker, sammen med våre allierte, vår sone og dristighet til å treffe alle konsekvenser av de særegne trekk som mer og mer gjør seg gjeldende i den nåværende krig. De gamle forestillinger som har vært i bevidst om hvordan en krig skal føres, der det løses oppgaven består i å utarbeide en politikk, som tilsvarende de konkrete særegenheter ved den krig som nå har pågått i over to år. En av disse særegenheter går som kjent ut på at etter hvert som Hitler-Tysklands krigsmasjiner har underkastet seg land og folk i Europa, går Hitler i gang med: a) Straks å nasifisere vedkommende folk og land. b) Straks å utnytte landets forråd og produksjonskrefter. c) Skrittvis å mobilisere landets borgere til aktiv krigstjeneste. d) Ved hjelp av terror, som overgår alt hva historien kan vise fram av grusomhet, å undergrave de okkuperte nasjoners motstandskraft.

Disse trekk eller elementer inngår i Hitlers krigspolitikk like så sikkert som to ganger to er fire og ikke noe annet.

De naive og negative trekk i den passive motstandspolitikken, i hvert fall slik den er blitt praktisert hos oss, kommer bl. a. til uttrykk i det at den omtrent utelukkende rammer bare et område av Hitler-Tysklands krigspolitikk, nemlig nasifiseringen, men ikke de mest sårbare områder, som nå uten tvil er produksjonen og okkupasjonsmakten, okkupasjonsmakten tatt i videste forstand. Vi står overfor det faktum i Norge i dag, at alle produktive krefter produserer for Hitler-Tysklands krig og krigsmål, og at dets relativt fåtalige okkupasjonsstropper forblir uanstrengt, viss skritt er tatt for å innlemme landets borgere i Hitlers militærmaskina. Malt med norsk melstøkk kan derfor propagandaminister Goebbels med en viss rett uttale at hele Europas produksjonskraft nå arbeider for Tyskland.

Hitler har heller ingen vei tilbake i sin krigspolitikk. Han står overfor valget mellom motstand og undergang med hele sin bande, alle sine kvaliteter, eller en stadig mer og mer hensynsløs utnyttelse av alle faktorer i krigens tjeneste. Noe tredje alternativ, f.eks. fred uten total nedertag, gis der som kjent ikke. Om Hitler, stående overfor dette valg, ofrer millioner og atter millioner tyskere og andre lands borgere på krigens altar, lar dem skyte ved standrett eller uten standrett, er for ham og hans landsforrederske redskaper av fullstendig underordnet betydning i forhold til det å tape krigen og gå under. Når vi derfor står overfor en slik motstander som Hitler, som ikke har hemninger av ideologisk art i sin krigspolitikk, må det være innlysende at vi i vår krigspolitikk ikke må vite tilbake for å slå denne historiens største barbar med hans egen ideologiske hemningsløshet, slå ham med hans egen hensynsløshet, slå ham med hans egne metoder og våpen.

Loven i den nåværende krig er særlig hard, brutal og blodig — det er sant. Men den hærfører som krenker denne tendens i loven, taper i poeng, han kan komme i skade for å ofre verdifullt menneskeblod til ingen nytte. Vårt mål er klart: Norge skal atter bli et fritt og sjølstendig land. Men like så

«Hvor høyt kan du hoppe da, Kvæ-Kvæ?»
«Jeg kan hoppe så høyt at Goebbels kan si jeg er et fly når jeg faller ned igjen!»

TYVEGODS

Hos Wang i Oslo har det vært en større bokauksjon. På foranledning måtte auksjonarius ved auksjonens åpning medgi at de frambudte bøker var såkalte «beslaglagte» bøker, med andre ord bøker som var stjålet fra patriciske nordmenn.

De første bud var så latterlig små at Wang ville stoppe auksjonen. «Kulturdepartementet» var imidlertid blitt varslet og en del av den «nye tids» helere ble straks mobilisert for å få auksjonen i gang. Fristelsen ble da for stor blant en del av de ordinære kjøpere og de begynte også å by. De nordmenn som var med på dette må være merksomme på at det var gemen helervirksomhet de bedrev, og at det også vil bli behandlet som slikt når reinskapets dag kommer.

klart er det: Vi kan ikke nå dette mål uten at Hitler-Tyskland blir knust.

Når historien stiller spørsmålet slik blir konsekvensen, at Norge sammen med sine allierte må føre en konsekvent og slagkraftig krigspolitikk, frigjørt fra ethvert spor av naive og negative trekk, fra ethvert spor av ideologiske hemninger.

I dette skriv har vi innskrenket oss til noen prinsipielle betraktninger omkring den politikk vi har ført og bør føre her heime. Vi håper du ikke tar det ille opp.

Av spørsmål som vi har å forelegge for deg kan nevnes: — (etter anmodning unnlater vi å offentliggjøre denne del av brevet. Redaksjonens merknad.)

Vi er forvisset om at du, som har den ære å være kjent til Norges statsminister i denne historiske tid, vil stille deg velvillig og forståelsesfull overfor de spørsmål som vår utsending har å legge fram for deg.

Hele det norske folk venter på at landets lovlige regjering med deg og Norges konge i spissen atter en gang lar budstikkene gå fra grend til grennd om kamp og krig for Norges nasjonale frihet og sjølstende.

En hver nordmann her heime i Norge sverger nå Eidsvoldeden:

Enig og tro til Dovre fallet!

Norge, oktober 1941.